

ת"פ 4467/07/13 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד אלעד בן מיכאל בוחבוט

בית משפט השלום בבאר שבע

15 אוקטובר 2017

ת"פ 4467-07-13 מדינת ישראל נ' בוחבוט

תיק חיצוני: 03440201307243

בפני כב' השופט רון סולקין

המאשימה

מדינת ישראל - תביעות נגב

ע"י ב"כ עו"ד בת אל חיים יואל

נגד

הנאשם

אלעד בן מיכאל בוחבוט

ע"י ב"כ עו"ד שמעון תורג'מן

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירה של פציעה, בניגוד לסעיף 334 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן ת/3, בהן הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון, בעת שהתגוררו הנאשם ונפגע העבירה בשכנות במתחם המיועד להריסה בעיר באר-שבע, בתאריך 29/06/13, סמוך לשעה 22:00, הגיע נפגע העבירה לאחד החדרים במתחם, בו התגורר, ומצא שם את הנאשם. נפגע העבירה פנה במפתיע אל הנאשם ואמר לו, שראה אותו נכנס לאותו חדר ושלא יוכל להכחיש זאת. מיד לאחר מכן, תקף הנאשם את נפגע העבירה, כשבידו האחת אוחז בפטיש, בכך שחבט בו על ראשו, על אפו.

נגרמה לנפגע העבירה חבלת ראש וכן נגרמו לו חתך בקרקפת ושבר באף.

נפגע העבירה נזקק טיפול בבית חולים.

בין הצדדים נקשר הסדר, במסגרתו תוקן כתב האישום, אשר יחס, בתחילה, לנאשם, עבירות חמורות יותר.

ההסדר נערך לאחר שלמעשה נסתימה שמיעת פרשת התביעה (למעט מספר מוצגים בכתב, שהגשתם נדחתה לשיבה

עמוד 1

הסמוכה מטעמים של יעילות דיונית - על מנת שיהיה בידי הצדדים להכיןם בתיק מוצגים מסודר).

ההסדר לא כלל הסכמות ענשיות והתביעה אף הודיעה, כבר בעת הצגתו, כי עמדתה הענשית תהיה כוללת עתירה למאסר בפועל וכן מאסר מותנה, קנס ופיצוי גבוה לנפגע העבירה.

במסגרת ההסדר, הופנה הנאשם להערכת שירות המבחן למבוגרים, אשר נתבקש גם להציג, ככל הניתן, את עמדת נפגע העבירה ולבחון שילובם של הצדדים בפרויקט צדק מאחה.

ראיות לעונש

התביעה בקשה להפנות, במסגרת פרשת העונש, למוצגים שהוגשו במהלך שמיעת הראיות.

המוצגים אליהם הפנתה התביעה הם תמונות נפגע העבירה לאחר תקיפתו על ידי הנאשם (ת/1 - נסרקו בסריקה צבעונית). בתמונות אלה ניתן להבחין בחבלות קשות בפניו ובראשו של נפגע העבירה; חבלה בבטנו; גבס בידו וכן בגדיו המגואלים בדם.

עוד הפנתה התביעה לתמונת פטיש הבנאים שאחז הנאשם בידו בעת התקיפה (ת/2).

כן הפנתה התביעה למסמכים רפואיים (הוגשו ביום 05/06/14), שעניינם דיווח על פיננוי של נפגע העבירה לבית החולים באמצעות מד"א, שם צוין, כי נחבט בראשו מספר פעמים ותואר כאב ראש חזק שחווה וכן דימום קל מהקרקפת; מכתב שחרור מהמרכז הרפואי "סורוקה", שם צוין, כי אצל נפגע העבירה אובחנה חבלת ראש באזור הטמפורלי, כולל חתך בקרקפת וחבלה באף. נפגע העבירה שוחרר עם סיום הטיפול מבחינה כירורגית, אך הופנה להמשך מעקב נוירולוגי.

עוד השמיעה התביעה, במסגרת פרשת העונש, את ע.ת. 1 נפגע העבירה, אשר חזר לדוכן העדים על מנת לספר על הנזקים שנגרמו לו. נפגע העבירה העיד וניכר היה, כי חווה פגיעה קשה מאוד וכי עודנו מתמודד עם תוצאות אותה פגיעה. לדבריו, הנאשם אדם חזק ואילו הוא - אדם מבוגר, שלא יכול היה להתגונן בפניו.

לדבריו, חש סכנת מוות.

לדברי נפגע העבירה, נגרמו לו הן נזקים גופניים, המתבטאים בכאבי ראש עזים וצבע שחור מתחת לעיניו (ניתן היה אכן להבחין בכיסי הדם תחת העיניים שנתרו בעיניו עד היום); הן נזקים נפשיים, בבחינת טראומה. לדברי נפגע העבירה, לאחר המקרה אף הלבין שיער ראשו, בזמן שאביו, בן 86 שנה, עודנו בן תשורת.

נפגע העבירה הביע תרעומת קשה על אופן התנהלות הנאשם אשר, לדבריו, עד היום לא נטל אחריות על מעשיו; ממשיך לטעון, כי תקף אותו היות שנבהל והודאתו באשמה בבית המשפט היתה, לדברי נפגע העבירה, טקטית בלבד.

ההגנה נמנעה מלחקור את נפגע העבירה נגדית על תוכן עדותו, אך התנגדה לדברים שמסר, אשר חורגים מהמסכת המתוארת בכתב האישום.

בנדון זה יאמר כבר כעת, כי הן בנוגע לראיות לעונש אליהם הפנתה התביעה כמוצגים בכתב והן בנוגע לעדותו של נפגע העבירה - כמצוות הדין, לא ינתן כל משקל לעובדות החורגות מהמתואר בכתב האישום המתוקן.

מטעם ההגנה לא הוגשו מוצגים לענין העונש. ההגנה השמיעה את ע.ה. 1, מר יעקב אוחיון, יועץ נישואין המתגורר כיום בבאר-שבע מזה שלוש שנים ומחצה ומכיר את הנאשם כחברותא ללימוד. העד הגדיר הנאשם כ"יהודי יקר" ואף כ"מלאך". לדבריו, הנאשם ביקש להתנצל בפני נפגע העבירה, אך הלה לא הסכים לכך.

העד עמד על כך, כי לא מצא אצל הנאשם "שום דבר שלילי"; כי הנאשם אדם בעל חסד ובעל מידות טובות.

לדבריו, כל אדם יכול למעוד והוא פנה לבית המשפט להתחשב מאוד בנאשם זה.

עוד השמיעה ההגנה את ע.ה. 2, מר שלום בן שושן, אברך בכולל. לדבריו, מכיר את הנאשם למעלה מ-15 שנים והוא חברו בנפש. העד הגדיר את הנאשם כ"ראשון לכל דבר שבקדושה"; "בעל אהבת חסד". עוד סיפר, כי הנאשם לעתים מוסר שיעורים בתורה.

לדברי העד, סייע לו הנאשם לאחר התמוטטות כלכלית.

התביעה נמנעה מלחקור נגדית את עדי ההגנה לענין העונש.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בענינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים.

התסקיר הראשון, נושא תאריך 30/03/17, מפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 37, נשוי ואב לחמישה. עובד כשעתיים ביום בהעברת שיעורי תורה ומתפרנס, בנוסף, מקצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי.

הנאשם למד במסגרת תורנית ונמנע מלהתגייס לצה"ל, הן מטעמים אידיאולוגיים ולדבריו גם לנוכח מצבו הבריאותי.

הנאשם מסר, כי בשל אורח חייו, כבן למגזר החרדי, אינו יוצא לעבוד ומקדיש זמנו ללימוד תורה ולמסירת שיעורי תורה.

לא פורט, באיזה מסגרת מעביר הנאשם את אותם שיעורי תורה והוא טען, כי הרשעתו בתיק זה עלולה להביא לפיטוריו.

הנאשם סיפר לקצינת המבחן, כי טרם הסתבכותו בעבירה היה תלמיד בישיבה, בראשותה עמד נפגע העבירה וכי לאורך השנים נרקמו ביניהם יחסים קרובים וטובים, כאשר הוא התגורר אצל נפגע העבירה במתחם הישיבה, ללא תשלום כספי.

לדברי הנאשם, פונה ממתחם הישיבה בצו בית המשפט ובמועד העבירה שב למקום ליטול חלק מחפציו שנותרו שם. לדבריו, החזיק בפטיש כדי לפרוץ את דלת המבנה בו נותרו חפציו.

לדברי הנאשם, סבר כי המקום היה ריק מאדם ולנוכח העלטה ששררה במקום, לא זיהה את דמותו של נפגע העבירה ולכן הכה בפניו עם הפטיש שהחזיק. הנאשם טען, כי נאחז בבהלה ופעל באופן אינסטינקטיבי.

לדברי הנאשם, התנצל מידיית בפני נפגע העבירה ואף הציע את עזרתו לנקות את פניו מהדם, אך למרות זאת, הזמין נפגע העבירה משטרה למקום.

עוד הוסיף הנאשם, כי מאז העבירה חש יסורי מצפון ורגשות אשם שאינם נותנים לו מנוח וכי ניסה לבקש מחילה מנפגע העבירה באמצעות אחרים, אך הדבר לא צלח.

יצוין גם כאן, כי התיאור שמסר הנאשם חורג מהמפורט בכתב האישום ובית המשפט, בבואו לגזור הדין יתן משקל לעובדות, כפי שנרשמו בכתב האישום המתוקן בלבד.

שירות המבחן נפגש גם עם נפגע העבירה - ע.ת. 1, אשר סיפר, כי הכיר את הנאשם עוד מהיותו נער. הנאשם למד בישיבה בראשותו. לדבריו, סייע לנאשם בענינים שונים, לנוכח בעיות וקשיים עמם התמודד, ואף הזמין אותו להתגורר במתחם הישיבה, כדי לסייע לו.

לדבריו, עד כה לא קיבל מהנאשם הסבר למעשיו ובשל כך שלא שיתף אותו בהסבר המתבקש, התרשם, כי הודאת הנאשם ובקשות המחילה שהעביר באמצעות אחרים, נבעו מרצונו לשפר מצבו בהליך המשפטי בלבד.

שירות המבחן התרשם, כי לנאשם דפוסי תקשורת לא יעילים במצבי קונפליקט וכעס, בעטיים מתקשה לבטא עצמו באופן בוגר וישיר ואף מתקשה להציב לעצמו גבולות.

להתרשמות שירות המבחן, דפוסים אלה של הנאשם גרמו לכך, שנמנע מלבטא רגשותיו וצרכיו בקשר אל מול נפגע העבירה, כאשר קשר זה החל להידרדר, עד להתפרצות רגשותיו באופן אימפולסיבי ובלתי מווסת, במועד העבירה.

שירות המבחן התרשם מהנאשם כאדם נטול בשלות רגשית וקוגניטיבית; בעל אישיות חלשה ויכולת שיפוט דלה.

הנאשם התקשה להתחשב לחלקיו הרגשיים והגיב בניתוק ובסגירות בכל הקשור לעולמו הרגשי הפנימי. בשל כך, לא עלה בידו לערוך התבוננות פנימית אודות המניעים שבשורש מעשיו. לאור זאת, הגם שלא נמצא, כי הנאשם פעל ממניעים עברייניים - העריך שירות המבחן כי חוסר מודעותו לאותם מניעים מעמיד אותו בסיכון להתפרצות גם בעתיד.

שירות המבחן סבר, כי הליך טיפולי היה עשוי להפחית מסוכנותו של הנאשם, אך הנאשם שלל נזקקות טיפולית ודחה ההצעה להשתלב בהליך טיפולי.

בסיומו של התסקיר הראשון, עתר שירות המבחן לדחית הדיון במטרה לנסות ולשלב הצדדים בהליך של צדק מאחה.

בתסקיר המשלים, נושא תאריך 13/07/17, נמסר, כי לאחר פגישה עם שני הצדדים, התרשמה קצינת המבחן, כי לא בשלו התנאים לשלבם בהליך של צדק מאחה במקרה דנן.

בסיומו של התסקיר, בא שירות המבחן בהמלצה להסתפק בעונש חינוכי הרתעתי, בדמות צו שירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעתו של הנאשם, אשר לדבריו השתלב, לאחרונה, בקורס מחנכים.

טענות הצדדים

התביעה טענה, כי המדובר באירוע של אלימות ביריונית.

אשר לטענת הנאשם, כי פעל באופן ספונטני בשל הפתעתו, הדגישה התביעה, כי נפגע העבירה הוכה מספר חבטות באזורי גוף שונים, כפי המפורט בכתב האישום המתוקן.

לנוכח מיקומן של המכות וחומרת החבלות שנגרמו, טענה התביעה, כי המדובר באלימות ברף העליון.

התביעה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל במתחם שינוע בין 6 עד 24 חדשים.

התביעה עותרת לעונש מאסר בפועל ממש, ברף הבינוני - גבוה של המתחם.

עמוד 5

לטענת התביעה, ההמלצה השיקומית שבסיום התסקירים אינה תואמת את תכנם, ביחוד לנוכח כך שהנאשם נמנע מלהשתלב בטיפול.

התביעה עותרת ליתן משקל ממשי לאינטרס הציבורי ואף לפגיעה הקשה הניכרת בנפגע העבירה.

עוד עותרת התביעה לעונשים של מאסר מותנה; קנס; פיצוי הולם לנפגע העבירה וכן חיוב הנאשם לחתום על התחיבות להימנע מלעבור עבירה.

ההגנה הביעה ביקורת על נפגע העבירה, אשר, לדברי הסניגור המלומד, מזה ארבע שנים דוחה בקשות המחילה מטעם הנאשם. הסניגור הוסיף וטען, כי מבקש לצאת מהנחה שהמתלונן אינו עושה באירוע שעבר קרדום לחפור בו. ההגנה חזרה על טענתה, כי הנאשם פעל מתוך הפתעה.

ההגנה טענה, כי התיק אינו צריך להימדד לפי תוצאות האירוע, אלא לפי רצונו וכוונתו של הנאשם.

ההגנה טענה, כי עתירת התביעה לעונש "חריגה וקיצונית".

ההגנה עותרת לאמץ המלצתו השיקומית של שירות המבחן.

עוד ציינה ההגנה, כי לנאשם היכולת לפצות את נפגע העבירה.

בדברו האחרון, סיפר הנאשם על מצבו האישי והמשפחתי, בהיותו אב לחמישה ומתפרנס מקצבת נכות כשאשתו עקרת בית.

הנאשם טען, כי נוטל בקול ברור אחריות על מעשיו.

לשאלת בית המשפט מה פעל בעולם המעשה כדי להיטיב עם נפגע העבירה לנוכח חרטתו הנטענת - חזר על הצעת בא כוחו לפצות את נפגע העבירה בפיצוי משמעותי.

דין והכרעה

העבירה שעבר הנאשם חמורה ביותר.

המדובר בפגיעת נפגע העבירה, בעודו מחזיק בידו מכשיר העשוי לשמש כנשק קר - פטיש בנאים, פגיעה אשר גרמה לחבלות ממשיות אצל נפגע העבירה, באיבר חיוני - הראש.

למעשה לא קדמה כל התגרות.

המעשה שנעשה גרם לנזקים קשים ומתמשכים לנפגע העבירה, הן במשור הגופני והן במישור הנפשי.

המעשה מצביע על כשל ערכי חמור ביחסו של הנאשם לזולת, לכבודו, לחייו ולשלמות גופו.

המוצגים שהוגשו מטעם התביעה מדברים בעד עצמם, ומלמדים על הנזק הרב, על הפגיעה וההשפלה שנגרמה לנפגע העבירה. נפגע העבירה נראה בצילומים כשבגדיו מגואלים בדם; הוא נאלץ להיות מפונה באמבולנס לבית החולים ולעבור טיפול כירורגי; אובחן אצלו דימום פנימי בראשו.

בית המשפט עמד, לא פעם, על הצורך להילחם בנגע האלימות הפושה בארצנו באמצעות ענישה מרתיעה, בדרך של נקיטה ביד קשה, במישור המעשה, ולא במישור הרטורי בלבד.

ראו ע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים - 2012):

בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו "לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שייעשה על ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים.

עוד על החומרה בענישה שיש לנקוט כלפי המעורבים בעבירות אלימות ראו ע"פ 5641/09, מדינת ישראל נ' ברזנסקי (פורסם במאגרים, 2010):

תופעה נוראה זו אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה באלימות המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית. במסגרת זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן ([פורסם בנבו], 7.2.2005), יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ')

עוד ראו, לענין זה, פסקי הדין ע"פ 8314/03 רג'אח נ' **מדינת ישראל** (פורסם במאגרים - 2005); ע"פ 3277/10 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים - 2011); 18534-05-11 **מדינת ישראל נ' וקנין** (פורסם במאגרים - 2011).

על בית המשפט לשוות לנגד עיניו את ענינו של נפגע העבירה, וכן לקחת בחשבון הצורך להרתיע עבריינים מפגיעה בחיי אדם ובשלמות גופו של אדם בכלל, על מנת לשמור על בטחון הציבור. ראו ע"פ 1463/09 מ"י נ' **פלוני** (פורסם במאגרים - 2009):

לא רק עניינו של המשיב עומד בפני בית המשפט, אלא גם עניינו של הקורבן ועניינו של הצבור כי מערכת אכיפת החוק תנקוט בצעדים ממשיים למיגור תופעת האלימות, עמה אין חברה מתוקנת יכולה להשלים. כאמור, רבים חוטאים ב"תופעת הסכינאות", ולאחר שהתרענו מפניה כה רבות, נדמה כי הגיעה העת שלא להסתפק במלות גינוי ובמסרים חינוכיים צופים פני עתיד, אלא לנקוט ביד קשה כלפי העבריינים בתחום זה, ואם בדרך זו תימנע ולו פגיעה אחת בחיי אדם, דיינו.

לענין קביעת מתחם הענישה הראוי, תובא, להלן, סקירת פסיקה מהעשור האחרון:

· בפסק הדין ע.פ. 70115/08 **מדינת ישראל נ' נוראל** (פורסם במאגרים - 2008) קיבל בית המשפט המחוזי בתל-אביב, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, הרכב אב"ד כב' ס.נ. (כתוארה אז) השופטת ד' ברלינר, ערעור המדינה והוחמר עונשו של מי שפצע בעל קיוסק באמצעות בקבוק זכוכית אותו ניפץ על ראשו, לעונש מאסר בפועל בן 20 חדשים, תוך שבית המשפט מצין, כי בשבתו כערכאת ערעור, אינו ממצה את חומר הדין.

· בפסק הדין ע.פ. 4884/06 **רשואן נ' מדינת ישראל** (2007) העמיד בית המשפט העליון את עונשו של מי שפצע אחר באמצעות בקבוק בירה שבור לעונש מאסר בן 3 שנים בפועל, חרף היותו צעיר, כבן 18 - 19 שנים.

· בגזר הדין ת.פ. 41932-09-14 **מדינת ישראל נ' טקלדרגיש** (2015) נדון נאשם אשר פצע אחר באמצעות חפץ חד, לעונש מאסר בפועל בן 13 חדשים. באותו מקרה, קבע חברי כב' השופט ד. בן טולילה מתחם ענישה שינוע בין 10 ל- 28 חדשים מאסר בפועל בגין עבירות דומות, וראו הנימוקים שם.

· בגזר הדין ת"פ 51336-03-16 **מדינת ישראל נ' טלקר** (2016), נדון נאשם שתקף אחרת ופצע אותה, בכך שהפילה לרצפה והטיח אבן בראשה שלוש פעמים, תוך גרימת חתך בקרקפת, אשר טופל בחדר המיון, לעונש מאסר בפועל בן 23 חדשים. באותו מקרה, נקבע מתחם ענישה שינוע בין 14 עד 42 חדשי מאסר. יצוין, כי באותו

מקרה לא נגרם נזק ארוך טווח לנפגעת העבירה.

בגזר הדין ת"פ 24509-09-13 **מדינת ישראל נ' אבוהני** (פורסם במאגרים - 2015), נגזר דינו של נאשם שפצע אחר בראשו, כשהוא אוחז בחפץ חד וגרם לו לחתך בקרקפת שהצריך תפירה בבית חולים, לעונש מאסר בפועל בן 8 חדשים. ערעור ההגנה לבית המשפט המחוזי (עפ"ג 38201-08-15) נדחה, תוך שבית המשפט מצין, כי המעשה "מצוי ברף הגבוה של אלימות ברוטלית ומסוכנת" וכי מתחם הענישה שנקבע שם - בין שישה ועד שמונה עשר חדשי מאסר בפועל - משקף איזון ראוי.

גם בקשת רשות ערעור שהוגשה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נדחתה, תוך שבית המשפט העליון קובע (רע"פ 8699/15 **אבוהני נ' מדינת ישראל**, פורסם במאגרים - 2015 - להלן: "**פרשת אבוהני**):

אוסף, למעלה מן הנדרש, כי אין מקום לקבל את טענותיו של המבקש, גם לגופו של עניין. המבקש ביצע מעשים חמורים על-פי כל אמת מידה, באשר הוא פצע באכזריות את המתלונן בראשו...

משאלה הם פני הדברים, בדין גזר בית משפט השלום על המבקש עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה, ואין כל הצדקה, בנסיבות דנן, להמיר את העונש למאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות.

היות שבארבעת המקרים הראשונים שהובאו לעיל, נדונו הנאשמים בגין החלופה של נסיבות מחמירות שהתלוותה לעבירת הפגיעה או לגרימת החבלה ואילו במקרה דנן, במסגרת הסדר הטיעון, תיקנה התביעה את כתב האישום בכך שסעיף העבירה הרלוונטי הומר לפגיעה שאיננה בנסיבות מחמירות (אף על פי שמעובדות כתב האישום המתוקן, עולה, כי הנאשם החזיק בידו פטיש, כלומר נשק קר, כך שהעובדות דומות למקרים המתוארים) - רואה בית המשפט לקבוע מתחם ענישה נמוך מזה העולה מסקירת ארבעת פסקי הדין הנ"ל. כנקודת מוצא לקביעת המתחם, יובא המתחם שנקבע בפרשת **אבוהני** דלעיל, אשר אף נמצא כראוי על ידי ערכאת הערעור. גם באותו מקרה המירה התביעה, במסגרת הסדר טיעון, את סעיף העבירה לפגיעה שאיננה בנסיבות מחמירות. עם זאת, בהשוואה לאותו מקרה, תוצאות התקיפה במקרה דנן חמורות בהרבה והתקיפה אף, היתה ביותר ממוקד אחד. לנוכח עובדות אלה, מוצא בית המשפט לקבוע רף עליון גבוה יותר למתחם.

לאור כל האמור, קובע בית המשפט מתחם הענישה הראוי, במקרה דנן, כך שינוע בין מאסר בפועל למשך 6 חדשים ועד למאסר בפועל בן 24 חדשים.

אשר לקביעת הענישה במסגרת המתחם: לזכות הנאשם, יקח בית המשפט את הודאתו באשמה, הגם שבאה בשלב מאוחר יחסית ולאחר שמיעת עדות נפגע העבירה.

עוד יקח בית המשפט לזכותו את העובדה, כי לא הוצגו נתונים על הסתבכויות קודמות עם החוק.

בית המשפט יתחשב גם במצבו האישי והמשפחתי, כעולה מהעדויות שנשמעו מטעם ההגנה.

בית המשפט יקח בחשבון גם את חלוף הזמן מאז העבירה, עם זאת, יש להזכיר, כי חלק ניכר מהימשכות ההליך נבע מהיעדר התיצבות מצדו של הנאשם בישיבות שונות, וחלק נוסף מהעובדה, שההגנה בחרה, בתחילה, לנהל הוכחות. פרק זמן נוסף נדרש להשלמת הבירור וההערכה בשירות המבחן. אך מכל מקום, לעובדה, כי מאז המקרה חלפו מספר שנים בהם נמנע הנאשם מלהסתבך בשנית - ניתן משקל לקולא במסגרת מתחם הענישה.

מנגד, יביא בית המשפט, לחובת הנאשם, את העובדה, כי עד כה נמנע מליטול אחריות מלאה על מעשיו, תוך שעודנו משליך אחריות על נפגע העבירה, שלא עשה כל מעשה של התגרות כלפי הנאשם, ולא יכולה היתה להיות כל סיבה לתקיפתו, בוודאי לא במספר מכות זו אחר זו.

עוד יש לקחת בחשבון התרשמות שירות המבחן גבי הנאשם, לרבות בכל הנוגע לאי התמודדות עם המניעים שהביאוהו לעבור העבירה ובנוגע למסוכנות הנשקפת ממנו לעתיד.

הנאשם אף לא מצא צורך להשתלב בהליך טיפולי כפי שהוצע לו בשירות המבחן. עובדה זו כשלעצמה - לא תילקח לחובתו, באשר אין חובה על נאשם להשתלב בהליך טיפולי. עם זאת, כפי שפורט בתסקיר, בשל מאפייני האישיותיים, בהיעדר השתלבות בטיפול כאמור - לא ניתן לקבוע, כי מסוכנותו לעתיד פחתה.

בית המשפט שותף להתרשמות המתלונן, כי חרטתו של הנאשם איננה בהכרח כנה והבעתה נובעת, בעיקר, מאימת הדין.

בבחינה כוללת של השיקולים לחומרא ולקולא, מוצא בית המשפט ליתן הדגש על אופן התנהלותו של הנאשם לרבות מאפייני אישיותו כפי שהוערכו על ידי הגורם המקצועי, אי נטילת אחריות והשלכת האשם על הקרבן. בהעדר נתונים על הסתבכויות קודמות - ישית על הנאשם עונש שינוע על הצד הנמוך של המתחם, אך לנוכח הנסיבות שפורטו לעיל - לא יהיה העונש על הרף הנמוך ביותר שבו. שכן, באיזון הכולל, אין בית המשפט מוצא, כי לנוכח מאפייני העבירה מחד ומאפייני הנאשם מאידך, יוכל לסכון, במקרה דנן, עונש שאינו כולל כליאה ממשית.

ההגנה עותרת לנקוט עם הנאשם בענישה שיקומית, במסגרת צו של"צ, תוך ביטול הרשעתו בדין, כפי המלצת שירות המבחן ותוך חריגה ממתחם הענישה.

אשר לביטול הרשעת הנאשם בדין - בית המשפט אינו מוצא להכביר על כך מילים, באשר חומרת העבירה שנעברה, על תוצאותיה, אינה מאפשרת כלל דיון בנושא זה. מעבר לנדרש יצוין, כי הנאשם הוא אברך בכולל, עובד בעבודה חלקית ביותר כאשר אף ציין בשירות המבחן, כי בהתאם לאורח חייו, לא השתלב עד כה בתעסוקה משמעותית. על אף טענתו, שהועלתה בשלבים הדייוניים האחרונים, כי השתלב בקורס המתואר על ידו כ"קורס מחנכים" (לא הוברר, בדיוק, באיזה קורס מדובר) - קשה לטעון, כי עלה בידי ההגנה לבסס טענה בנוגע לפגיעה אפשרית בסיכויי תעסוקתו לעתיד.

אשר להמלצה השיקומית בכל הנוגע לענישה - מקבל בית המשפט טענת התביעה, כי אינה תואמת את התוכן שהובא בתסקירים ואת התרשמות שירות המבחן מהנאשם. כבר נאמר לא פעם, כי שיקום איננו בגדר מילת קסם, המצדיקה, בכל עת, חריגה ממתחם הענישה. על מנת שיהיה בידי בית המשפט לסטות ממתחם הענישה משיקולי שיקום, על ההגנה להצביע, ראש וראשית, על מצוקה חריגה, כגון התמכרות ממנה סובל הנאשם, או מצב אישי או נפשי מיוחד, ואשר מצדיקה שיקומו. לאחר מכן, יש להצביע על תכנית שיקומית מתאימה, שיהיה בה כדי להביא מזור לאותה מצוקה ולצמצם הסיכוי למעורבות פלילית בעתיד. במקרה דנן, לא הצביעה ההגנה על כל מצוקה חריגה. יתר על כן, הנאשם אף נמנע מלהשתלב בהליך טיפולי, חרף כך שהדבר הוצע לו מטעם שירות המבחן, כך שאין בנמצא תכנית טיפולית כלשהי.

יצוין, אף בפרשת **אבוהני** דלעיל, בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית, שכללה, שם, גם שילובו של הנאשם בהליך טיפולי (שלא כמו במקרה דנן). למרות האמור, קבע בית המשפט העליון בפסק דינו בבקשת רשות הערעור:

...ואדגיש, כי אינני מתעלם, כלל ועיקר, מן ההליך השיקומי בו השתלב המבקש, בעקבותיו בא שירות המבחן בהמלצה חיובית, להטיל על המבקש צו של"צ בלבד. ואולם, כפי שציינתי, לא אחת, בית המשפט איננו כבול להמלצותיו של שירות המבחן (רע"פ 4719/13 **צוקרן נ' מדינת ישראל** (20.8.2013)); בש"פ 7999/12 **ג'רבי נ' מדינת ישראל** (2.12.2012)); ובכל הנוגע לאינטרס השיקומי, הרי שמדובר מדובר בשיקול נוסף, אחד מיני רבים, אותו על בית המשפט לשקול, לצד יתר שיקולי הענישה (רע"פ 4218/15 **אמסלם נ' מדינת ישראל** (18.6.2015)); רע"פ 3463/15 קוטוב נ' מדינת ישראל (21.5.2015)).

גם במקרה דנן סבור בית המשפט, כי חומרת העבירה מחד ואי הצגה של שיקולי שיקום מאידך, אינם מאפשרים חריגה לקולא ממתחם הענישה.

לנוכח הנזקים הקשים והמתמשכים שנגרמו לנפגע העבירה, הן במישור הגופני והן במישור הנפשי וכן לנוכח ההשפלה שנלוותה לפגיעה האלימה, באופן בו התקימה ולמצבו של נפגע העבירה לאחר מכן - מוצא בית המשפט לקבל עתירת התביעה ולחייב הנאשם בפיצוי משמעותי לנפגע העבירה. יצוין, כאמור לעיל, אף ההגנה, לרבות הנאשם עצמו בדברו האחרון, הציעו לפצות הנפגע באופן משמעותי. בהתאם להלכה שנקבעה בבית המשפט העליון, בהיות הפיצוי סעד בעל אופי אזרחי בהליך הפלילי, אינו קשור ביכולתו הכלכלית של הנאשם, ממש כשם שבתביעה אזרחית אין מקום לשקול ענין זה. ראו ע"פ 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים); ע"פ 3116/13 **קבלאן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים). עצימותם של הנזקים מצדיקה השתת פיצוי משמעותי.

בהליך דנן, אין בידי בית המשפט הכלים והנתונים הנדרשים כדי לשום את הנזקים שנגרמו לנפגע העבירה במלואם, ועל כן יובהר, כי הפיצוי שיפסק, אינו בהכרח ממצה את זכויותיו.

עוד מוצא בית המשפט להשית על הנאשם מאסר מותנה, לצורך הרתעתו לעתיד וכן לקבל עתירת התביעה להשתת עיצום כספי מסוג קנס, אשר לנוכח נסיבותיו הנתענות של הנאשם, לא יושת על הצד הגבוה.

לאחר שבית המשפט שמע את טענות הצדדים; עיין במוצגי התביעה לעניין העונש; שמע העדים לענין העונש; שמע דברו האחרון של הנאשם - גוזר עליו העונשים כדלקמן:

א. 9 חדשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס;

ב. 9 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י';

ג. 6 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י';

ד. קנס בסך ₪ 4,500 או 45 ימי מאסר תמורתו;

ה. פיצוי לנפגע העבירה, ע.ת. 1 בכתב האישום, בסך ₪ 25,000;

ו. הקנס והפיצוי ישולמו ב-9 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 15/11/17 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן.

הנאשם יתיצב לריצוי עונשו כעת.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשע"ח, 15 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.